

A virágkezű lány

Ma Órhalomnak nevezik azt a kis települést az Ipoly völgyében, ahol mindez megtörtént. Akkor még más volt a neve, Strázsnak hívták. Nem is volt nagy, de nem is volt kicsi. Tizenkilenc család lakta, akik mind krumplit neveltek a földjeiken.

Ezt akkora szakértelemmel művelték, hogy a strázsi krumpli messze földön híres volt, és ökrös szekérrel jártak ide vásárolni még Budapestről és Bécsből is. A falu lakóinak pedig jól ment a sora. Akkor még nem létezett telefon és áram sem, ezért esténként gyertyát kellett gyújtaniuk, ha látni szerették volna egymást vacsora közben, de szépen megéltek a krumpli eladásából. Strázson így nem volt oka panaszra senkinek.

Itt élt a kis Eszter is, szüleivel és öccsével együtt. Apja Strázs egyik vezetője volt, aki jelentős tekintélyt szerzett magának, mivel nagyon értette, hogyan kell bánni a krumplival. Becsülték emiatt a faluban, ő pedig szerette, ha kikérték a véleményét. De Eszternek volt egy titka, amiről még ő sem tudott. Valami, amit a kislány régóta rejtegetett, és senkinek sem mondott el. A titok pedig az volt, hogy amikor könny hullott a kezére, akkor a két tenyeréből virágok nőttek ki. Elég volt egyetlen egy könnycsepp, a virágok azonnal megjelentek, és beborították a kezét.

Ibolya, rózsa, liliom, tulipán, kutyatej, hol az egyik, hol a másik, nem lehetett megmondani, hogy ez mitől függ. Eszter viszont a virágokkal borított kezeivel nem mehetett az emberek közé, hiszen egyből kinevették volna.

Ezért aztán igyekezett, hogy soha ne fakadjon sírva, még olyankor sem, ha felhorzsolta a térdét krumpliszedés közben, vagy beütötte a lábát, amikor a többi gyerekkel szaladgált. Ha valamiért mégsem tudta visszatartani a könnyeit, akkor egyből elbújt, és amíg senki sem látta, letépte kezéről az összes virágot.

A virágok azonban úgy a kezeihez voltak nőve, hogy minden egyes letépett ibolya, rózsza, liliom, tulipán vagy kutyatej után vérző seb maradt. Így amikor egy sírás után előkerült, a két kezén mindig voltak sérülések. Szülei azt hitték, hogy saját magát karmolja össze, és próbáltak hosszan a lelkére beszélni, de Eszter nem árulta el nekik a titkát.

Aztán, ahogy az évek teltek, egyre jobban megtanult uralkodni magán, és már szinte soha nem fakadt sírva. A sebek elmaradtak, Eszter szülei pedig megnyugodtak, és letettek arról, hogy állandóan kesztyűt adjanak a lányukra.

Történt aztán, hogy a Strázson ismét eljött a krumplici ünnepe. A nap, amikor az emberek az évben megtermett utolsó krumplit is felszedik a földekről, és tánccal meg énekléssel pihenik ki a munka fáradalmait. Ilyenkor a falu minden lakója összegyűlik a főtéren, és egész este ott mulatozik a többiekkel együtt. Ebben az évben is nagy volt a nyüzsgés, még mutatványosok is érkeztek: tűznyelő, súlyemelő, óriás és törpe.

Családjával együtt Eszter is ott ünnepelt a falu főtéren, és mivel a születésnapjára kapott új pulóverét vette fel, nagyon csinosnak érezte magát. Öccsével és a többi gyerekkel együtt a mutatványosokat vették körbe, és bámulták, hogy milyen fura csodákra képesek.

A tűznyelő a két kezében egy-egy égő fáklyát tartott, és felváltva hol az egyiket, hol a másikat emelte a szájához, majd akkora lángot fújt, mint egy sárkány.

A súlyemelő egyszerre dobált a levegőbe három dinnye nagyságú vasgolyót, de olyan könnyedén, mintha narancsok lettek volna.

Az óriás, aki olyan magas volt, hogy a felnőttek is csak a mellkasáig értek fel, és a törpe, aki olyan kicsi maradt, hogy simán átbújhatott a gyerekek lábai között, szintén különleges mutatványokkal szórakoztatták a közönséget.

Színes, ismeretlen madarakat hoztak, beszélő papagájokat olyan távoli országokból, amikről még senki sem hallott Strázson. Akkorák voltak, mint egy tyúk, és ott ültek az óriás vállán, jobbról és balról két-két madár. Miközben az óriás körbesétált velük, a törpe különböző dolgokat kiabált fel nekik, amit a papagájok kórusban utána ismételtek.

– **Gyerekek, gyerekek, nincs is nektek eszetek!** – gúnyolódott a törpe, és a madarak utána ismételték.

– **Kicsi vagyok, kicsi vagyok, de ha kell, nagyot harapok!** – üvöltött tovább a törpe, és a négy papagáj megint elismételte.

A gyerekek ámulva figyelték a beszélő madarakat, és egyre közelebb merészkedtek hozzájuk. Odament Eszter öccse is, akinek annyira megtetszett az egyik papagáj, hogy felmászott egy asztalra, és amikor az óriás elment mellette, megpróbálta megsimogatni. A papagáj azonban közel sem volt olyan barátságos, mint amilyennek látszott. Amikor a fiú felényúlt, kemény csőrével jól belecsípett a kezébe.

Ettől Eszter öccse annyira megijedt, hogy hátralépett, és leesett az asztalról. A fenekére zuhant, és rögtön sírva is fakadt, csak úgy záporoztak a könnyek a szeméből. Eszter, aki ott állt mellette, nem sokat gondolkodott, rögtön odaugrott hozzá, és elkezdte vigasztalni. Azonban amikor átölelte testvérét, a könnyei ráfolytak Eszter kezére, a virágok pedig azonnal kezdtek megjelenni.

Először egy hosszúszárú sárga rózsza nőtt ki a tenyeréből, aztán néhány ibolya dugta ki a fejét, majd egy pár kutyatej is felbukkant. Nem kellett hozzá egy percnél több, és a virágok teljesen beborították Eszter kezét.

Először a törpe kezdett el rajta nevetni.

– **Virág itt, virág ott, mindene csupa virág, ilyet még nem látott a világ! Itt a virágkezű lány!** – kiabálta, és közben majd elgurult a nevetéstől.

A törpe után rázendítettek a papagájok is, különösen az, amelyik belecsípett Eszter testvérének a kezébe.

– **Itt a virágkezű lány, itt a virágkezű lány!** – ismételték hangosan, az emberek pedig kezdték utánuk mondani. Kis idő múlva már mindenki hangosan nevetett, és a falu lakói egymásnak adták tovább, hogy a lány kezéből virágok nőttek ki.

Ahogy ott állt a rajta nevető emberek között, Eszter egyre jobban elvörösödött. Lenézett a kezére, és látta, hogy tenyeréből újabb és újabb virágok nőnek ki, sorban egymás után. Ezt már nem bírta tovább. Testvére után sírva fakadt ő maga is, majd hátat fordított mindenkinek, és elfutott a gúnyolódók elől. Rohant, szaladt, de nem állt meg a házuknál sem. Kifutott a faluból, fel az erdei útra, aztán be az erdőbe. El az odvas fáig, aztán még tovább, a kiszáradt patakig. De még itt sem volt maradása, így csak ment tovább, egészen addig, amíg már ő maga sem tudta, hogy hol van.

Ezalatt a faluban nagy volt az ijedtség. Eszter szülei mindent megtettek, hogy előkerítsék lányukat. A mutatványosokat papagájokkal és vasgolyókkal együtt gyorsan hazaküldték, csak a tűznyelő fáklyáit kérték kölcsön. Aztán csapatot szerveztek, és a falu lakóival együtt Eszter keresésére indultak.

Nyomát azonban nem találták. Keresték a nagy sziklánál, az erdei réten, és még az odvas fáig is eljutottak, de sehol nem bukkantak rá.

Eszter pedig addig bolyongott, amíg egészen messzire került Strázstól, és végül eljutott az erdőnek egy olyan részébe, ahol előtte még senki sem járt. Itt egy barlangot talált, aminek bemászott a legmélyebb zugába, és ott húzta meg magát éjszakára. Aludni nem tudott egy szemhunyasnyit sem, csak összegömbölyödött a földön, és sírt keservesen egészen reggelig. Már azzal sem törődött, hogy könnyei ráfolynak a kezeire, így egyre újabb és újabb virágok jelennek meg rajta. Tucatnyi rózsza, vagy harminc lilium és kutyatej, egy csokornyai ibolya, meg néhány tulipán, amíg már nem csupán a kezét, de karjait is elborították.

Reggelre aztán Eszter abbahagyta a sírást, és kiült a barlang elé, hogy letépje magáról a virágokat. Le is szakította mind, nem törődött a fájdalommal és azzal, hogy sebesek lesznek a kezei. Amikor végzett, két fogadalmat tett. Megígérte magának, hogy soha többé nem sír semmilyen okból, és azt is megfogadta, hogy soha többé nem megy vissza a falujába, ahol mindenki kinevette.

Ezért aztán útnak indult, és hét napig vándorolt egyfolytában. Igyekezett minél távolabb kerülni a falujától. Málnát és vadkörtét evett, amit az erdőben talált, szomját pedig patakokból oltotta. Mire sebei begyógyultak, olyan messzire került, amilyenre strázsi ember még nem járt.

Amikor végül kiért az erdőből, egy idegen városba érkezett. Poros és szürke település volt, közel sem olyan életteli, mint Strázs, de Esztert ez nem zavarta. Elindult befelé a főutcán, és addig ment, amíg egy bolt kirakatában észrevett egy feliratot: Eladót keresünk!

Megvizsgálta az üzletet kívülről, sőt, az üvegen át még belülré is bekukucskált, és látta, hogy tisztességes kereskedőké lehet. Úgy döntött, hogy szerencsét próbál, és benyitott az ajtón.

A boltot egy idős házaspár vezette, akiknek azonnal megtetszett a lány kiállása. Látták, hogy nem veti meg a munkát, ezért nyomban fel is fogadták.

Így került Eszter messzire a falujától és családjától, egy városba, ahol senkit sem ismert, és ahol senki sem tudott a titkáról. Eladó lett egy vegyesboltban. Kiszolgálta a vevőket, és odafigyelt arra, hogy az üzlet mindig tiszta legyen. Minden egyes nap, kora reggeltől késő estig dolgozott szorgalmasan, közben is kevesebbet kellett a családjára gondolnia. Nappal nem is volt szomorú, csak esténként tört ki rajta a búbánat, amikor magányosan feküdt az ágyában, és azon járt az esze, hogy mit csinálhatnak a szülei, és mi lehet a testvérével.

Így élt három éven keresztül, egyik nap a másik után. Aztán egy reggel, amikor éppen a padlót seperte fel, egy koldus lépett be a boltba.

Igazán nyomorultul nézett ki. Szakadt volt a ruhája, cipőjéből meg kikandikáltak a lábujjai. Haja összecsomósodott a kosztól, szakálla pedig olyan hosszúra megnőtt, hogy leért a melle közepéig.

Amikor a koldus belépett, Eszter éppen háttal állt az ajtónak, de a jövevény megszólította.

– Tudna adni egy kis kenyeret? Két napja nem ettem egy falatot sem, segítsen rajtam, kérem!

Eszter megfordult és végignézett rajta. Látta, hogy az ágrólszakadt kéregető tényleg segítségre szorul, így nem sokat habozott, hanem fogta az ebédre szánt zömléjét, és odanyújtotta neki.

A koldul azonban csak állt, mint aki kővé dermedt, és nem vette el a neki kínált ételt. Eltelt talán egy perc is, amíg így álltak egymással szemben, aztán Eszter megkérdezte:

– Mi ütött magába? Azt mondta, hogy éhes. Tessék, vegye ezt el!

A koldus ekkor végre összeszedte magát, de ahelyett, hogy elvette volna a lány ebédjét, csak közelebb lépett hozzá, és mélyen a szemébe nézett.

– **Testvérem, hát nem látod, hogy ki vagyok?** – kérdezte.

Eszter pedig ekkor vette észre, hogy öccse áll előtte, csak annyira szakadt és koszos, hogy alig lehet ráismerni.

– **Hát te vagy az?** – kiáltott fel, és azon nyomban a testvére nyakába ugrott.

– **Hogy kerülsz te ide, mi történt veled? Hogy vannak szüleink?** – kérdezte egyszerre, és talán örömeiben el is sírta volna magát, ha nem fogadta volna meg szentül, hogy többé egyetlen könnycseppet sem ejt.

– **Strázson nagy a baj!** – válaszolta a testvére. – **Amikor te eltűntél, a krumplit megtámadták a kolorádóbogarak, és minden termés elpusztult. Apánk és anyánk ott van még a faluban, de alig van mit enniük. De mi van teveled? Hogy kerülsz ebbe a boltba? Amikor elfutottál otthonról, tűvé tettük érted az egész erdőt, míg a végén azt gondoltuk, hogy biztos odavesztél.**

Eszter ekkor mindent elmesélt öccsének. Elmondta, hogy nem tudott volna ott maradni a faluban úgy, hogy mindenki kineveti. Aztán azt, hogy merre futott be az erdőbe, és hogyan húzta meg magát egy barlangban. Azt is, hogy miként vándorolt hét napon keresztül, és mi történt vele, amikor megérkezett a városba. Ekkor az öccse következett a meséléssel. Így Eszter megtudta, hogyan keresték őt mindenfelé, míg végül a szülei belenyugodtak, hogy már soha többé nem látják viszont a lányukat. Aztán megtudta, hogy egy évvel később megjelentek a faluban a krumplievő kolorádóbogarak, az utálatos, sárga fejű, csíkos hátú, nagy étvágyú rovarszörnyetegek.

Egy egész seregnyi érkezett belőlük hirtelen, az ég is sötét lett tőlük, ahogy berepültek Strázs fölé, és elárasztották a krumpliföldeket. Egyetlen nap leforgása alatt lerágták az összes krumplit, semmit sem sikerült megmenteni. Aztán

ahogyan jöttek, tovább is álltak, a termés viszont mind elpusztult. Hogy valamiből ételt tudjanak venni, a strázsiaknak minden vagyonukat el kellett adniuk. Így vészelték át az első telet, a következő nyáron pedig megpróbálták újraültetni a krumplit. A kolorádóbogarak azonban alapos munkát végeztek, így csak egy pár tucat krumpligumót tudtak elültetni, ami épp ahhoz volt elég, hogy ne haljanak éhen.

Amikor Eszter mindezt végighallgatta, megfogta öccse kezét, és így szólt:

– Testvérem! Apánk és anyánk ott éheznek a falunkban. Most, hogy megtaláltál engem, menjünk haza együtt, hiszen ott kell segítenünk nekik. Meglásd, majd csak megtaláljuk a megoldást!

Egyetértettek ebben, így Eszter megköszönte a bolt tulajdonosainak, hogy befogadták, és gyorsan elbúcsúzott tőlük. Aztán a két testvér útnak indult hazafelé. Hét napon keresztül gyalogoltak egyfolytában. Átvágtak a nagy erdőn, megmászta sziklákat, és utat törtek maguknak akkor is, amikor sűrű bozót akadályozta őket a továbbjutásban. Egészen addig mentek, amíg megérkeztek Strázs határába.

A szüleiket a krumpliföldön találták meg. A falu lakóival együtt éppen azt beszéltek, hogy mindannyian otthagyják otthonukat, és elmennek Strázból, mert bizony lehetetlen lesz újraültetni a krumplit.

Amikor közelebb értek hozzájuk, a szüleik meglátták őket, de azt sem tudták, mit gondoljanak. A gyerekeik nyakába borultak, és a boldogságtól nem tudtak megszólalni. Aztán, nagy örömben mindannyian sírni kezdtek, és a fogadalma ellenére még Eszter sem tudta visszafojtani a könnyeit.

A könnyecseppek ráfolytak Eszter kezeire, és azokon ismét megjelentek a virágok. De ezúttal nem ibolya, rózsza, liliom, tulipán vagy kutyatej, hanem igazi krumplivirágok dugták ki a fejüket. Egyik a másik után, sorban jelentek meg, míg beborították Eszter mindkét kezét és karját.

A falusiak pedig, akik ott álltak körülöttük, ezúttal egy kicsit sem nevettek.

– **Csoda történt, oda nézzetek!** – suttogták, és egymásnak mutogattak a kinövő krumplivirágokra.

Közben Eszter apja és anyja egyre csak zokogott örömében, amitől a lány kezén újabb és újabb virágok nőttek. Amikor a szülei végül abbahagyták a sírást, és kieresztették a karjaik közül, hátralépett néhány lépést, és megállt az emberek előtt. A testvére, a szülei és a falusiak némán figyelték, senki sem mert megszólalni.

Ekkor Eszter némán magasra emelte a virágba borult kezeit, a szél pedig lassan erősödni kezdett. Először csak a felborzolta a fák lombjait, majd egyre nagyobb erővel fúj, hogy az emberek fejről sorba lerepültek a kalapok. Végül akkora vihar kerekedett, hogy a strázsiak a lábukon is alig bírtak megállni.

A szél letépte az első krumplivirágot a kezéről. Eszter felszisszent a fájdalomtól, de továbbra is felemelve tartotta a karjait. A szél pedig egyre több és több krumplivirágot szakított le, és sorban széthordta őket a földeken. Ahogy leestek, a virágok egyből termésnek indultak, és a strázsiak legnagyobb ámulatára a pusztaság néhány perc alatt ismét élő krumpliföldé változott.

Amikor az összes virág megtalálta a helyét, a szél enyhülni kezdett, és néhány pillanat alatt tavaszi szellővé csendesült.

Eszter leeresztette a karjait, és a kimerültségtől a térdére esett. Két keze csupa seb volt, de örömmel nézett szét maga körül, mert azt látta, hogy a strázsi föld újra élővé vált. Szülei és testvére odarohantak hozzá. Apja a karjába kapta a kimerült lányt, és gyorsan megindult vele a házuk felé. A falusiak pedig némán követték őket, egy pissenés sem hangzott el.

A házban aztán gyorsan ágyba fektették. Anyja meleg vizes kendővel megtörölte homlokát, és lemosta kezein a sebeket. Eszter azonnal elaludt.

Szülei és testvére egész éjjel virrasztottak mellette, a falusiak pedig fáklyákat hoztak, és reggelig ott álltak a ház körül. Másnap, amikor a lány felébredt, a kezeiről mind eltűntek a sebek, neki pedig kutya baja sem volt. Amikor a falusiak megtudták, hogy semmi baja sincs, mind örömujjongásban törtek ki.

Így történt, hogy krumpliföldek újra élővé váltak, Strázs pedig ismét gazdag falu lett.

Esztert pedig ettől fogva soha többé nem nevette ki senki, csak arra vigyáztak, nehogy épp mellette fakadjanak sírva.

1. *Krumplivirág*

2. *Kolorádóbogár vagy krumplibogár*

